

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre	4 korona
Fél évre	2 korona
Negyed évre	1 korona

Vegyes tartalmu hetilap. Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth Lajos-utca 9. sz., hová a lapot érintő megkeresések intézendők.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

Közelg az aratás.

Mindössze tíz-tizenöt nap s megéri az „Isten-áldás“, a magyar gazda aratni fog ott, ahol lesz mit.

Az idejű abnormis időjárás mellett nem lehet csodálkozni azon, ha a gazdaosztály kevés reményt táplál arra nézve, hogy földje jövedelmeghozza azt a kamatot, amit a birtok és beruházások nagysága után várhatna. Sok vidéken az országnak szomorú aratás lesz az idén, mert a majdnem félesztendeig tartott téli hideg időjárás az őszi vetéseket jórésztben kipusztította. A tavasziak vetése és kevese jó későre maradt s dacára a májusi és júniusi kedvező időjárásnak, legalább egy héttel késik az idén az aratás.

Azt lehet mondani, hogy az idén a bal kezével sújtja a teremtő a magyar gazdát, mert most, amidőn magas búzáarak vannak, nagyon kevés gabona terem.

A földmivelésügyi minisztérium tudósítóinak termésbecslése szerint harmincegy millió métermázsával kevesebb gabona terem az idén, mint tavaly, úgy, hogy kivitelre is kevesebb jut. Az volna az ideális állapot, hogy ne is kellene gabonát kivinni, hanem a ga-

bonatermelés csak a belföldi szükségletek, a belfogyasztás kielégítésére lenne hivatva. Minthogy azonban a magyar gazdák legtöbbször csökönyösen ragaszkodnak még ma is elődeinek ősdi gazdálkodási rendszeréhez, az egyoldalú szemtermeléshez, sok idő fog még elkövetkezni addig, míg megszűnünk gabonakiviteli állam lenni.

Pedig az bizonyos, hogy az intenzív gazdálkodás mellett sok esetben nemcsak kétszeres jövedelmet hajt a magyar föld, de az időjárás viszonyosságai sem okoznak annyi kárt az intenzív gazdálkodásnál, mint amennyit okozhatnak az egyoldalú szemtermelésre berendezett gazdaságokban.

Ezt igazolja az idejű várható termés eredmény, mert a gabonafélék bár sokat szenvedtek, a takarmány és kapásnövényekre nézve azonban az esős tavaszi időjárás csak haszonnal járt, úgy hogy e termelési ágakban a közepesnél is jobb termésre számíthatunk.

Az intenzív gazdálkodás tekintetében az ország dunántúli része vezet, melynek kifejtett állattenyésztése és tejgazdasági üzemei nem sokban maradnak mögötte a dán állattenyésztésnek. Sajnos azonban, a nagy magyar Alföld milliányi kisgazdái nagyon ne-

hezen térnek át az intenzív gazdálkodásra s az egy-két alföldi nagy uradalmat kivéve, az egész nagy magyar Alföld az extenzív gazdálkodás ma már nem is olyan nagyon dus, tejjel-mézzel folyó kánaánja.

A folytonos külterjes gazdálkodás a sik föld gazdag talaját lassacskán teljesen kiszorolja, a gazdát alacsonyabb teljesséssel csak a házi szükségletek fedezése végett foglalkozik és így a kiszorított talaj nagy hiányosságát érezi a trágyának.

Cukorrépa-termeléshez, ipari növények termeléséhez nem lehet mondani, hogy érzéke, vagy hajlandósága volna a kisgazdának. Egyedül a szőlőtermelés az, melyhez hajlandóságot érez és előszeretettel telepíti be az egykor silány birkalegelőket. Itt is érezni lehet előre a közelgő veszedelem lehetőségét. Szőlővel beültetett területeink ugyanis jóval túlhaladták már a filloxera előtti területet s ha a telepítés processzusa tovább halad, néhány év alatt miniatűr kiadásban megismétlődik nálunk is a francia borválság, melyet az idézett elő, hogy a francia kistermelők nem bírják értékesíteni bortermésüket. Ám azért kétségtelen az, hogy a kalászosok termelésénél is haszonhajtóbb a szőlős gazdálkodás.

TÁRCA.

A BOLOND.

Székely mese. Irta: DACSÓ GÁBOR.

Volt egyszer egy jómódú székely, de mivel e világon senkisémet élvezhet tökéletes boldogságot, volt neki egy olyan buta fia, ki háromig se tudott elszámolni. — Mivel már ostobaságait tovább nem tűrhette, teletömté zsebeit mindenféle jóval s elküldte keletre, hogy ott kereskedjék. Ugy vélekedett szegény apja, hogy külföldi utazás, az emberekkel való érintkezés lelki tehetségét kifejti, itéletét élesíti s tapasztaláskörét szélesbíti.

Dávid, így hívták a fiút, fölült lovára s Velencébe lovagolt, hogy ott majd hajóra üljön, mely Kairóba vitorlázna. — Mikor jó messze lovagolt már, egy nyárfá alatt meglátott egy fiút és így szólt hozzá:

— Hogy hívnak kedves barátom, honnan való vagy s mit tudsz?

Az ember így felelt: — nevem „Villámgyors“. Nyilvárosból jövök s futok sebesebben a villámnál.

— Szeretném látni — felelt Dávid.

— Várakozzál egy kicsit s majd megláthatod, hogy nem hazudom — válaszolt Villámgyors.

A mint így állottak egy kevés ideig, ime jön egy szarvastehén az erdőből ki a mezőre.

Villámgyorsnál jóval elébbjárt s mikor

már messzire elhaladt, gyorsan utána futott. Egy két ugrással el is érte a szarvast.

Dávid nagyon csodálkozott s kérdezte tőle, hogy jó fizetésért nem állana be hozzá szolgának.

Villámgyors beleegyezett s így mentek aztán tovább. Azonban nem haladtak még négy mérföldnyire, midőn egy másik fiú jött velük szembe és Dávid így szólt hozzá:

— Hogy hívnak pajtás s mivel foglalkozol?

Amaz így felelt: — nevem „Nyúlful“. Kíváncsifalván születtem s ha fülemet a földre teszem, a nélkül, hogy fekvőhelyemről megmozdulnék, mindent hallok, ami e világon jó s gonosz történik, amit az emberek gondolnak, terveznek s véghezvisznek.

— Ha igaz, amit beszélsz, — felelt Dávid, — mondd meg hát nekem, mit csinálnak most édes apám házában?

Ekkor a Nyúlful a földre feküdt, ott hallgatódzott s így szólt: — egy öreg ember nevéhez: Hálát adhatunk az Istennek, hogy Dávidtól megszabadított, mert ez a tökfilkó, ha a világban kóborog, legalább ember lesz belőle s nem marad olyan ostoba számár, mint eddig volt.

— Elég, elég — mondta Dávid s jó pénzért őt is megfogadta szolgának. Most már hárman vándoroltak tovább. Nemsokára ismét egy fiúval találkoztak. Ehhez így szólt Dávid: — Hogy hívnak komám, hol született s micsoda mesterember vagy?

Az így felelt: Én „Céltaláló“ vagyok, szü-

ltem Jólalálj városban s nyilammal oly jó találok, hogy egy körül a borsószemet lelővöm.

Szeretném látni, mondta Dávid s Céltaláló kifeszítette nyílját s a borsószemet egy messzelevő körül lelőtte. Ekkor Dávid őt is megfogadta.

Miután így egy napig társaságban utaztak, egyszer egynéhány emberre találtak, kik a nyári hőségben töltést hánytak.

Nagyon megszánta Dávid a munkásokat s kérdezte: — hogy tudtok ily égető hőségben ily fárasztó munkát dolgozni, hiszen a tojás is megfő most magától, olyan meleg idő van!

Mire egy közülük így felelt: — Mi ám nem izzadunk, mert szerencsénkre hátunk mellett áll egy ifjú, ki oly erősen tud fújni, mintha a szél dühöngne.

— Hadd lássam azt az ifjút — mondta Dávid.

Az ifjú ember előjött s Dávid kérte tőle: — hogy hívnak, honnan jössz s mit tudsz?

Amaz így felelt: — engem „Fuvónak“ hívnak, Szélvárosból jövök s számmal mindenféle szelet tudok utánozni, akarsz déli szelet, egy perc alatt előidézem, vagy oly északi szelet indítok, hogy a házak teteje lebomlik.

Fuvó erre elkezdett először lassan fújni, mely a lágy rengedező esti szél fuvalmához hasonlított, egyszer azonban megfordult az erdő felé s oly erősen fújt, hogy egy perc alatt több tölgyet szakított ki gyökerestől.

Az idei aratás tehát és annak előrelátható szomorú esélyei elég tanulságot mutatnak a birtokososztálynak arra nézve, hogy az egyoldalú kalászos termelésből eltérve, intenzívebb kulturát vigye be a gazdálkodásába.

A mostani nyomasztó munkáviszonyok is intik erre, mert akkor, amidőn 10—20 koronás buza-árak mellett 10 koronába kerül egy hold föld learatása, dajkamesébe illő az az állítás, hogy a magyar gazdának jövedelemmel jár a buza termesztése.

Igaz ugyan, hogyha a buzával bevett területeink annyira csökkennek, hogy csak a belfogyasztást elégíti ki a termelt mennyiség, kivitelünk nem lesz s ennek folytán a buza-árak emelkedni fognak. A fogyasztó közönség ugyan drágábban fogja megfizetni a kenyérteletényeket, ez azonban csak látszólagos baj, mert ha a gazdaközönség több jövedelmet vesz ki a földből, fizetőképessége is javul, aminek hasznát látja a mezőgazdasági terményeket fogyasztó kereskedő és iparos is.

Hiu reménység azonban az, hogy mivel az idei aratás nem sok jóval biztat, hát a mai 20 koronás árak még sokkal feljebb szöknek.

A gabonaárak emelkedését kereskedő körökben előre megjósolták s hogy januártól május végeig 5—5 koronás áremelkedés volt tapasztalható, annak sem vette semmi hasznát a gabonatermelő gazda, mert ekkorra már a vetőmagon kívül nem volt a csürjében semmi gabona.

Az a néhány gabonagyáros, aki az ötkoronás buzaár emelkedése révén másfél millió koronát nyert az

effektív árban két hónap alatt, valóban európai rekordot ért el. Ez azonban az ő szerencséjük, a tömegnek pedig végtelen nagy kár, mert naponta egy-két falattal kevesebbet eszik.

Szerintünk a mostani 20 koronás buza-árak, ha nem is emelkednek, de nem is fognak sokat esni. Minden attól függ, hogy az aratás zavartalanul megy-e végbe, vagy pedig Péter Pál nap előtt megegyszer lesújt a teremő balkezével a ringó aranyárga buza-kalász-tengerre, amitől Isten mentse meg bennünket!

Válasz.

Tisztelt szerkesztő ur!

A „Mindszenti Lap“ idejében nem kaptam kézhez, nem is olvashattam s csak ma délelőtt értesülök róla, hogy a lapnak „Csendélet Mindszenti“ című újdonságában személyes élt támadás van ellenem.

Nagy nehezen fölhajszoltam az újság egy példányát, figyelemmel átolvastam azt, s sine ira et studio rögtön megteszem észrevételeimet a cikk lényegére vonatkozólag.

Csongrádvármegye alispánja 1903. évi november hó 24-ről 7336. szám alatt kelt végzésével a vármegye egész területén meghirdette s végrehajtás végett kiadta hivatalomhoz a törvényhatóságnak 317/1902. számú, tehát nem is olyan tulságosan „avas, lomtárba való“ köztisztasági szabályrendeletét, mely szó és betűszerint tartalmazza, hogy a község területén „semmiféle lábas- vagy szárnyas jószágot legeltetni, vagy pihentetni nem szabad“, s elrendeli, hogy a ház lakói kötelesek „nyáron a járdákat száraz időben naponkint legalább egyszer felsőprezni, reggel és este fellocsolgatni, egyáltalán mindazokat teljesíteni, melyek a közegészség és köztisztaság érdekében szükségesek.“

Természetes dolog, hogy én, aki hivatalos

kötelességeim teljesítésére esküvel, s a törvények, rendeletek és felsőbb hatósági utasítások ellenőrzésére fegyelmileg is kötelezve vagyok, ezt a „lomtárba való, avas“, — de minden ízében okos — szabályrendeletet épp úgy kiadtam fogantatás végett a község előljáróságának és rendőri személyzetének, mint ahogy szükségképpen megkívántam eddig, s szigorúan megköveteltem ezentúlra is, hogy minden néven nevezendő hatósági rendszabályok pontosan betartassanak.

Föltésem tehát a kérdést, s minden józanul gondolkozó, igaz lelkű, becsületes embernek elbirálása alá bocsátom: vajjon érhet-e engem, vagy érheti-e hivatalomat jogos szemrehányás amiatt, mert a köztisztaság és közegészségügy érdekében alkotott jogerős vármegyei szabályrendelet végrehajtását szorgalmazom?

Tulszigorú talán ez a „lomtárba való, avas“ szabályrendelet?

Kérem, méltóztassék odahatni, mondja ki határozatilag Csongrádvármegye törvényhatósága, hogy „Mindszenti községben aprójószágot másutt, mint a köztereken, utakon és gyalogjárdákon nevelni és tartani nem szabad.“

Én ebbe is belenyugszom, s végrehajtom ezt a határozatot is, ha akad olyan miniszter, aki ilyen szabályrendelet jóváhagyására vállalkozik!

Föltétlenül tiltakozom azonban az ellen, hogy „a mély és hazafias érzéssel megírt cikk“ szerzője a népszerűség hajhászásának nagyon is kirívó ürügye alatt, álszenteskedő módon szégyenköre állítson azon a címen, hogy míg a felől a nemes fajtájú baromfiak tenyésztésén buzgólkodom, másfelől lebirságot azok tenyésztőit.

Ez rosszakaratu ráfogás, üres hazabeszélés, izgatás a törvényes rend és annak fenntartói ellen.

Én ugyanakkor, mikor pár év előtt a földmívelési miniszter ur ajándékából beszereztem a község közönsége részére az emdeni ludakat, pekingi kacskákat, s utóbb az orpington és plymouth tyuktörzseket, egyidejűleg kérelemmel fordultam a község váltságügyi bizottságához, hogy az aprójószágok legeltetésére adjon bizonyos földterületet. A t. bi-

Midőn ezt Dávid látta, őt szintén fölfogadta s mikor már megint jó darabot haladtak: hát az útfélen megint egy ifjú emberre akad s így szól hozzá: hogy hívnak, ha szabadna tudnom, honnan jössz s mit folytat, ha kérdeznem szabad?

„Erőshát-nak“ hívnak, születtem Erősvárban s oly erős vagyok, hogy egy hegyet könnyen elbírok hátamon, mintha az csak egy toll lenne.

— Ha úgy van a dolog, — felelt Dávid, — akkor méltán a teherhordók királya vagy, zerezném látni nagy erőd bizonyosságát.

Erőshát felrakott hátára nagy termésköveket, s nyit, hogy azt száz szekér sem bírhatta volna el.

Ez látván Dávid, őt is fölfogadta. Így értek a Virágvölgybe, hol az a király lakott, kinek leánya, mint a szél futott a vetésen keresztül, anélkül, hogy a lába érte volna a földet. A király kihirdette, hogy aki leányát utoléri, annak adja őt nőül, de aki vele versenyt fut, s a leányt megelőzi, az a halál fia.

Midőn Dávid odaért s hallotta a kihirdetést: tüstént fölment a királyhoz s ajánlotta magát a versenyfutásra. Midőn azonban a futás ideje eljött, elküldte a szolgáját a királyhoz, s megkérdezte tőle, hogy mivel ő most beteg, nem küldhetne-e maga helyett mást?

— Nem bánom, — felelt Szélike, a király leánya, jöhet akárki, én kész vagyok bárkivel is futni.

A kör, hol a versenyfutás rendeztetett, telve volt emberekkel; páholyokból ezren nézték e rendkívüli nézőjátékot, minden tömve volt emberekkel. Villámgyors előjött, elfoglalta a kimutatott helyet, s várta a jelt.

Szélike is megjelent, könnyed öltözetben, finom cipő saruzta lábait. Trombitaszóra in-

dultak el. Futott mind a kettő, mintha szélvész űzte volna velük játékát.

De Villámgyors, ki igazán megérdemelte nevét, egy jó öllel megelőzte a királyleányt, s midőn a célhoz ért Villámgyors, mindenünnen kiabáltak: — Éljen az idegen! — tapsoltak s rózsakoszorút dobtak Villámgyors lábaihoz; Szélike pedig nagyon elszégyelte magát, hogy legyőzetett.

Mivel azonban kétszer kellett futni, számolt arra, hogy másodízben jóvá teheti az elmulasztottat. Hazament — s egy gyűrűt, melynek az a tulajdonsága volt, hogy aki ujján viselte, nemhogy szaladni, de még menni sem volt képes, küldött ajándékba, szeretete jeléül Villámgyorsnak.

Nyúlfiú, aki a királyleány e ravasz tervét meghallotta, csendesesen tartotta magát s várta a dolog kimenetelét.

Másnap reggel ismét kiállottak a sakra, hogy újból kezdjék a versenyfutást. Szélike futott s Villámgyors alig tehetett pár lépést. De Czéltaláló, ki pajtásának szerencsétlenségét látta, Nyúlfiútól megtudta, hogy hányat ütött az óra: hirtelen kifeszítette nyílát s a Villámgyors ujján levő gyűrűből kiöltte a követ, melyben a varázserő rejlett.

Tüstént szabaddá lett a Villámgyors leszegezett lába s négy nagy ugrással elérte Szélike, s midőn a célhoz ért, még Szélike fele utját sem tette meg.

Midőn a király látta, hogy Dávid a győztes, töprenkedett rajta, hogy vajjon odaadja-e a naplopónak kedves leányát? Údvari gyűlést hívott össze, s a miniszterek is úgy vélték, hogy a vándor nem érdemli meg Szélike hercegnőt; hanem úgy kellene vele alkudni, hogy pénzzel elégítse ki a királyt, így aztán királyi szavát sem szegi meg s annak a koldusnak jobban esik a pénz, mint a leány s a világnak minden asszonya.

A király helyeselte a tanácsot. Előhívatta Dávidot s kérte tőle, hogy mennyi kincset követel a leányért?

Dávid tanakodott társaival s felelt: — Annyi aranyat s ezüstöt, a mennyit ezen társam elbir, — s akkor Erőshátra mutatott.

A király beleegyezett s Erőshátra rakott mindenféle aranyat, ezüstöt, nyakláncot, aranyerszényeket, ezüsttálat s mindenféle ezüst eszközöket.

De mindez nem volt elég. Erőshát még csak meg sem görnyedt, Szilárdul állt, mint a szikla s mennél többet raktak rá, annál erősebb lett.

Ekkor aztán utra indult Dávid társaival hazafelé.

De midőn a virágvölgyi király miniszterei ezt a váratlan dolgot megtudták, úgy vélekedtek, hogy nagy esztelenség lenne a királytól, ha a birodalom kincseit azoknak a koldusoknak elrabolni engedné; s nagyon okosan tenne, ha tüstént utána küld egy csapat katonát s a roppant kincset visszaveszi.

A király egyszerre egy csapat gyalog és lovaskatonát küldött az utazók után, hogy a kincset tőlük vegyék el és őket öljék meg.

Nyúlfiú értesítette ez eseményről társait, mert meghallotta a lódobogást és fegyverzörgést.

Fúvó alig vette észre a veszélyt, midőn oly erősen elkezdett fújni, hogy nemcsak a katonákat fújta el, hanem még azonfelül őket homokkal is befedte, úgy, hogy Dávid szerencsésen, minden baj nélkül hazaért szülei házához.

Otthon társaival megosztotta a nyereséget, minek azok felette megörvendve, hálálkodások közt hagyták oda Dávidot, ki mint dúsgazdag ember élt aztán otthon roppant kincsei közt.

zottság — hivatkozva Antal András, Keresztes Áron és Vigh Gyula urakra, — erélyesen tiltakozott ugyan az ellen, hogy baromfiakat az utcán bárki is legeltethessen, ilyen terület adását azonban konokul megtagadta.

Kérem „a mély és hazafias érzéssel megírt cikk“ ismeretlen szerzőjét, kit érhet vád e miatt? Engem, vagy tán épp a cikkező urat?

Nem hosszadalmaskodom. A cikknek politikai vonatkozású elére röviden csak az a megjegyzésem, hogy hála Istennek, az utolsó 3 esztendő alatt Mindszentről csupán 20 ember kért Amerikába utlevelet, de azok legnagyobb része is itthon maradt. A kívándorlók között sem volt egyetlenegy, aki azt mondta volna, hogy az én zsarnokságom, vagy a vármegyei köztisztviselési szabályrendelet „lomtárba való, avas“ tulszigorúsága kényszeríti őket idegen világrészbe. Ellenkezőleg, azt mondták valamennyien, — s ezt szivlelje meg „a mély és hazafias érzéssel megírt cikk“ írója, — kívándorolnak azért, mert üldözi őket a nincsetlenségben gyökerező éhség, a megélhetés hiánya, s a segítségükre hivatottaknak lelkiismeretlensége.

Amint hogy igaz is!

Mindszent, 1907. június 21.

Tary István,
főszolgabíró.

Lapunk már majdnem egészen ki volt szedve, amikor Tary főbíró ur „Válasz“-ának közlését kérte. Miután ezáltal a lap már kiszedett tartalmának is egy része kiszorult, a „Válasz“ által kihívott megnyugtató fölvilágosítással, sajnálatunkra, jövő számunkig adósoknak kell maradnunk.

Ujdonságok.

— Toronyóránk sorsa. Toronyóránk ügyében ülést tartott e hó 20-án az órabizottság. Vállalkozó t. i. követeli magának kiadni bennlévő óvadékját s bíróság elé citáltatta az előjáróságot. A bizottság elhatározta, hogy az óvadékot nem adja ki, hanem miután vállalkozó föllépéséből most már meggyőződött rossz-szándéku eljárásáról, rendkívüli közgyűlést hivat össze folyó hó 24-re, amelyen előterjesztést tesz aziránt, hogy a község ne csak ne adja ki az óvadékot Hermann Pál órásnak, hanem azonfölül pörölje be s követelje a véle kötött szerződés aluli fölmentését és a már kifizetett 800 korona visszatérítését. Magunk részéről sajnáljuk az óra-bizottságot az ért kudarcért, mert a legjobbhiszeműleg járt el, amikor leszerződött a vállalkozó órással; de csodáljuk a Brauswetter szegedi híres órás céget is, hogy olyan szakértőt küldött, aki olyan órát vetetett át, amely alig 8—10 napi járás után már meghazudtolta.

— Építkezési versenytárgyalás. A Pallavicini-uradalom öt majorban szaporítja ez évben a cselédlakások számát. Ezen cselédlakásokra ajánlati verseny volt széles körben meghirdetve, amely ajánlatok e hó 18-án bontattak föl Sándorfalván. Szokatlan nagy volt a versenyzők száma. Ami élénken bizonyítja a megdrágult viszonyok közti gyér magánépítést. Mint értesülünk, beadott 21 ajánlat. Mindszenti, szentesi, vásárhelyi és sándorfalvi iparosok és fakereskedők versenyeztek a kiírt munkákért, fölötté eltérő ajánlatokkal. A kiírt egységi árakból engedni voltak hajlandók: Benedek György asztalos 4, Heiman Jenő asztalos 3, Bergel Lajos bádógos 2 és fél, Keresztes Áron asztalos 8, Mészáros Lajos építőmester és társai: Sere

Lajos és Erhardt Mihály 15, Zánthó Kálmán építőmester 4, Pap Pál Sándor építőmester 5, Tormássy Miklós építőmester 6 százalékot.

— Felülfizetést kívántak: Székely József fakereskedő 12, Pap Pál Pál 20, Zámbo Sándor asztalos 2, Zántó János asztalos 26, Hevessy Menyhért asztalos 30, Vig Pál és társa építőmester 4, Nagy Mihály és Társai fakereskedők 19, Seress György asztalos 5, Schwarz Ferenc fakereskedő 13, Pokody Imre és társai asztalosok 27, Varsányi Mihály építőmester 15 százalékot. A fölértékelt ajánlatok fölterjesztettek legott az örgróf urhoz s ő fog dönteni az eredmény fölött.

— A Mindszenti Önszegélyző Szövetkezet ma, vasárnap délután 2 órakor saját helyiségében rendkívüli közgyűlést tart, melyre a t. részvényesek ezuton is meghívottak. A rendkívüli közgyűlés egyetlen tárgya a Tóth Mihály elhunyt igazg. tag helyett új igazg. tag választása.

— Tiszai fürdőnk érdekeltsége e hó 23-án délután 3 órakor a község háza tanács-termében közgyűlést tart. Fölvivjük e gyűlésre az érdekeltség figyelmét e helyről annál is inkább, mivel a gyűlés egyik tárgya az elnök leköszönése lenne, aki pedig idáig teljes megalégedéssel vezette a fürdő ügyeit.

— Tűz a tanyán. Majdnem a hivatalos nyár kezdő napjával esett össze a szent Flórián védnöksége alatt működő tűzoltóink szezója is, amennyiben f. hó 18-án működésbe kellett lépnie. Bánfi Balázs tanyájáról ugyanis sürgős üzenet érkezett a tűzoltó-szertárhoz, azon értelemben, hogy a Szegvár felé vezető ut melletti tanyája lángokban áll. Vitos János szakaszparancsnok a központban lakó önk. és községi tűzoltókkal a lehető legrövidebb idő alatt a helyszínén termelt, ahol szerencsére nem az egész tanyahelyiség, de két nagy szalmakazal és egy nagy polyva garmada lángokban állott. Délelőtt fél 11 órától délután 2 óráig a tűzoltók szakszerű és kitartó munkája, valamint az igaz magyar szívesseget igazoló tanyai polgártársaink segítségével, úgy a vizszerzés, mint a gép működését illetőleg, sikerült rövid idő alatt a tűz továbbterjedését megakadályozni. A szakszerű vezetést és munkát jellemzi különösen az, hogy a már égő polyva-garmadának 80 százaléka, valamint a tanya és kedvezőtlen szél irányában fekvő két nagy szénakazal megmentetett. A tűz sikeres és gyors eloltását nagyban elősegítette tanyai polgártársainknak a tűz lokalizálása körül kifejtett, valóban emberszeretetre valló, vállvetett munkássága. Ami bizony itt a központban — fájdalom — nem igen nyilvánul meg, hasonló esetekben.

— A csongrádi körgát. Csongrádon Szarka Mihály elnöklete alatt népgyűlés volt, amely Rázsonyi Papp Gedeon körelnök előadása után Csongrád község képviselőtestületének azon határozata ellen foglalt állást, hogy a város törzsvagyonát képező körgátat az ahoz tartozó mintegy 120—150 ezer korona értékű földekkel minden ellenszolgáltatás nélkül a csongrád—sövényházi ármentesítő társulat öröktulajdonába átengedte s e határozatot Csongrád vármegye jóváhagyta. A népgyűlés egyben elhatározta, hogy a községen esett ezen sérelmet orvoslandó, Faragó Antal képviselő vezetése alatt 100 tagu deputációt küld a belügyminiszterhez.

— A fortélyos ladik. Tegnap, a reggeli órákban Breszlauer Gábor fiatal gabonakereskedő, aki jelenleg községünkben nyaral, Pokomándy Imre gazdatisztel egy kis csónakázásra a Tisza hátra siklottak. A kis propeller vigan szelte a habokat s a csónak kellemes ringása annyira megtetszett a vízi élvezetekhez nem szokott Breszlauernek, hogy

ő, még társának kiszállása után is a csónakban maradt. Pedig vesztére tette, mert a fortélyos jármű egy vigyázatlan mozdulat következtében úgy megbillent, hogy a bent álló regattista a Tisza hús ölébe volt kénytelen saját költségén elhelyezkedni. Szerencsére a kis baleset a part közelében történt s így életveszélyről szó sem lehetett.

— Tiszai halászat. Annyi rossz, halszük év után jól esik közölni, hogy a június 10-ike óta megkezdődött tiszai halászat idáig biztató eredménnyel folyik a Tiszán. Mint értesülünk, a Mindszent alatti Tiszán foglalkozó szegedi halászok két hálóval szép sikerrel elhalásznak s különösen szép példány kecsegék kerülnek a hálókba. Az a kár, hogy mi erről pusztán csak hírt adhatunk, a sóvár szemekkel nézett halak azonban nem látják a mindszenti piacot — amelyre elvélve kerül néhány kiló szemét hal — hanem viszik közvetlenül a szegedi piacra, esetleg még tovább. A mindszentiekek pedig maholnap már csak a természetrajzi könyvekből vesznek tudomást a tiszai halvilágról.

— Életmentő magtáros. E hó 17-én mint szegvári tudósítónk írja — Mészáros Pál ottani lakos Péter nevű 15 éves fia a kórógyi tóba ment fürdeni. Vigan lubickolt a hús habokban s egyszer csak gyermeket virtuskodásból a tó mélyébe uszott, honnan kétségbeejtő igyekezete dacára, kiuszni már nem tudott. Szemerédi István, usztató-majori magtáros, aki figyelmessé lett a fiu élet-halálharcára, ruhástól együtt nyomban a tóba ugrott s saját élete kockázatásával a fiut még élve sikerült kimentenie a hullámsírból. A bátor életmentőt az eset szemtanui lelkesen megéljenzették.

— Gyermek drámája. Tábit Mariska 14 éves kis cselédleány, aki özv. Kaufmann Józsefnél szolgált, az utóbbi időben nagyon sok rózsaszínű levelet kapott Gyovai Mihály 16 éves udvaros suhancától. E levélkéik tele voltak epedő szerelemmel, amik a fejletlen kis lány szívet érintetlenül hagyták. Utóbb boszankodott is a sűrű levéljárás miatt Tábit Mariska és szépitgetés nélkül megmondta a folyton nyomába járó suhancnak, hogy hagyjon föl üldözéseivel és mondjon le soha meg nem valósulható éretlen álmairól. Gyovay Mihályt ez a rideg visszautasítás nagyon elkeserítette s elhatározta, hogy megöli a macskakodó kislányt. E hó 21-én reggel 6 óra tájban egy alkalmas pillanatban a Diamant Vilmos háza előtt aztán kétszer egymásután rásütötte revolverét a mitsem sejtő leányra, akinek oldalába furódott a gyilkos golyó. A sulyosan sebesült kislányt a szentesi kórházba vitték, az elvetemült suhancot pedig a csendőrség beszállította a szentesi járásbírószék börtönébe.

— Tiszai népünnepély Mártélyon. A Mártélyi Olvasókör minden évben, így nyárelőn, rendezni szokott a mártélyi erdőben és a Tiszán népünnepet, amely rendszerint igen jól szokott sikerülni. Az ez évi népünnepélyt ma, vasárnap tartják meg, s mint az előkészületekből és előjelekből látszik — ha az időjárás kedvező lesz — ujjfönt kedves emlékü multságuk lesz a vásárhelyieknek, akik a társadalom minden rétegéből ezrével vándorolnak ilyenkor a Tisza kies partjára. Előreláthatólag Mindszentről is többen leutaznak a tiszai ünnepélyre.

— A csendőrkerületek új beosztása. A honvédelmi miniszter a debreceni VIII. csendőrkerület föllállítását folytán a csendőrkerületek új beosztása tárgyában rendeletet küldött szét, amely a szegedi II. számú csendőrkerületi parancsnoksághoz is megérkezett. A rendelet értelmében a szegedi csendőrkerület

területéhez Csongrád, Csanád, Torontál, Temes és Krassó-Szörény megyék tartoznak. A csendőrkerület hat szárnyra oszlik: szentesi, nagybecskereki, pancsovai, temesvári, lugosi és orsovai. Az új rendelet már életbe lépett.

— Aki még egyet rugott. Megáll a napokban a gyulai kórház kapuja előtt egy szekér s lemászik róla egy atyafi, bemegy a főlvételi irodába. „Instálom alásan egy beteget hoztunk.“ „Vezessék be!“ „Nem lehet, kérem, mer már halódik.“ „Hát csak menjen ki, küldünk mindjárt érte hordozó ágyat.“ Az atyafi kimegy; kiszóvatva jön be egy asszony: „Ne küldjék már azt az ágyat; meg halt már a betegünk. Már most mit csináljunk vele mert nem idevalósiak?“ „Vigyék el kentek a temető hullaházába.“ „Igenis, kérem.“ Kimegy az asszony, megfordul a szekér s elindul szomorú útjára. Néhány perc múlva megint ott van a kapu előtt s most megint a férfi jön be: „Instálom talán mégse halt meg az emberünk, mert éppen most rugott még egyet.“ Beviszik a halottnak látszó, de még rugdalódzó embert a sebészeti osztályba, ott — kellő információ után felpecsételik a száját s kivesznek a torkából egy ott akadt nagy csontot, amire az ember kinyitja a szemét, felül, nagy csodálkozva szót s megszólal; „No lám, hát most majd meghalok.“ És ezzel re bene gesta, a magában egy a kórházból. (Megtörtént)

— halott. Ki halt meg kigyelmeteknél? kérde a idegen a paraszttól.
— eleségem, — volt a válasz.
— Sokáig volt beteg?
— Nem, csak kevés ideig betegeskedett.
— Hoztak hozzá orvost?
— Mostanáig nem, de ha rosszabbul lett volna, hát hívtunk volna.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

Horváth A. könyv- és műnyomdája, 1907

Hirdetmény.

A Mindszent községben megüresedett, s évi 800 korona törzsfizetéssel járó községi végrehajtói állásra pályázatot nyitok, s felhívom mindazokat, kik az életfogytig tartó ezen állást elnyerni óhajtják, hogy szabályszerű módon fölszerelt pályázati kérvényeiket hozzám folyó hó 28-ig bezárólag annál is inkább benyújtsák, mert a később érkező kérvényeket figyelmen kívül hagyom.

A választást a július hó 1-ső napján tartandó rendkívüli közgyűlésen fogom megejteni.

Mindszent, 1907. június 10.

TARY ISTVÁN,
főszolgabíró.

Kiadó föld.

Szegváron, a Kórógy-oldalon 32 hold szántóföld tanyaépülettel, ugyszintén a zsigerhádi oldalon 14 hold föld jövő évi Szent-Mihálytól kezdve hasznóberbe kiadó. — Értekezni lehet **GAJDA ANTAL** tulajdonossal Szegváron, II. tized 131. szám alatt. 2-2

Olcsó faanyag!

Tudatom az építkező közönséggel, hogy fakereskedésemben, mely Hódmező-Vásárhelyen, a Rárósi uton van, mindennemű faanyagot a legjutányosabb áron be lehet szerezni.

Nagyobb vétel esetén az árut kívánságra Mindszentre szállítom.

Tisztelettel

CSÓTÓ NAGY ISTVÁN
fakereskedő.

Eladó részvények.

10 drb „Összetartás szövetkezet“-i részvény eladó. Cim a kiadóhivatalban.

Eladó.

N. Vigh Jánosnak a mártélyi hullámtéren 1000 kvadrát föl szőlője eladó. Bővebb értesítés nyerhető a helyszínén levő csösznél.

Gyári árakban!!

egyedül Szántónál vásárolhat
Hódmezővásárhelyen, Andrássy-utca 4.

1 drb SINGER varrógép 31 frt 75 kr.
1 drb Karikahajós női varrópép 49 frt 75 kr.
1 drb Bobbingyöngy női varrógép 53 frt 50 kr.

Valamint szabó és cipész iparos varrógépek

féltárban.

kedvező részleti feltételek mellett.

Összes varrógépeimen
remek himzési munka
készíthető

Szántó Miksa

varrógép és kerékpár gyári raktáros.

Gyönyörű képeslap-ujdonságok

a legnagyobb választékban kaphatók

HORVÁTH ANTAL PAPIRKERESKEDESEBEN.

Folyton a legszebb és leghatásosabb ujdonságok!

Legjobb mellékkereset

nők és családok részére. Egy helyen és egy háztartásban se hiányozzék az eredeti

STIRIAI KÖTŐGÉP

Árjegyzék ingyen.

Kedvező fizetési feltételek.
Tanítás Budapesten ingyen.

Első Styriai kötőgépgyár
magyarországi képviselő

Fogl József Lajos

26-30

műgépész

Budapest VI., Csengeri-u. 54.

Lokomobilok, Gőzeséplöggépek, Benzinmotorok,

Aratógépek, Talajmivelő eszközök,

Teljes malomberendezések stb. stb.

13-15

KIVÁNATRA SZIVESEN KÜLDÜNK ÁRJEGYZÉKET ÉS KÖLTSÉGVETÉST.

MAGYAR KERESKEDELMI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

A MAGYAR KIR. ÁLLAMVASUTAK GÉPGYÁRÁNAK VEZÉRÜGYNÖKSÉGE, BUDAPEST